

Egretile sunt prea târzii

Lorena Craia

Au împuşcat-o fără milă
La gura de vărsare-n deltă,
I-au dărâmat făptura zveltă,
Ce zace-acum sub o şenilă.

Doi cărăuşi musteau pe ape,
Ca două plute fumurii,
Încrucişaţi şi sângerii,
Ca două mâini ce vor să scape.

Topite în amurgul viu,
Lăcustele zburau la sol,
Iar stelele, pe cerul gol,
Se domoleau într-un târziu.

Venise iarnă şi război,
Obuzele se sărutau
Ca-n povestiri cu Menelau,
În zbor, în moarte şi noroi.

Conservele pluteau în van
Prin mlaştini şi râpane mici,
Noi toţi trecuserăm pe-aici,
Cum treci şi tu, an după an.

Şi urmele creşteau din scrum,
Iar noi eram tot mai săraci,
Puneam nisipurile-n saci,
Apoi ne preschimbam în fum...

Azi, dropiile sunt stafii.
Mai dau ocol, din când în când,
Prin vântul sobru, rar, spunând:
„Egretile sunt prea târzii...”

9 martie 2017 - 16 decembrie 2018, Constanţa